

Sygn. akt II K 238/15

1 Ds 3/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2016r.

Sąd Rejonowy w R a c i b o r z u Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Maksoń-Prach

Protokolant: Agata Maruniak

w obecności Prokuratora: ---

po rozpoznaniu w dniu: 22. 10. 2015r., 14. 02. 2016r., 10. 03. 2016r., 27. 04. 2016r., 25. 05. 2016r., 13. 07. 2016r., 19. 09. 2016r., 26. 10. 2016r., 12. 12. 2016r.,

sprawy:

W. M. (1)

s. R. i U.

ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 31.12.2014r. w K. w celu zmuszenia funkcjonariusza Komisariatu Policji w K. sierż.sztab B. W. (1) do zaniechania prawnej czynności służbowej legitymowania użył przemocy wobec niego poprzez szarpanie go i kopnięcie w brzuch, czym, naruszył jego nietykalność cielesną, podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych.

tj. o czyn z art. 224 § 2 kk i art. 222 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

II. w dniu 31.12.2014r. w K. używając słów powszechnie uważanych za wulgarne i obraźliwe, znieważył interweniujących funkcjonariuszy Komisariatu Policji w K. sierż.sztab. B. W. (1) i sierż. P. W. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych

tj. o czyn z art. 226 § 1 kk

III. w dniu 31.12.2014r. w trasie K. - R., w celu zmuszenia funkcjonariuszy Komisariatu Policji w K. sierż.sztab. B. W. (1) i sierż. P. W. do zaniechania prawnej czynności służbowej zatrzymania go, w trakcie jego konwoju użył groźby bezprawnej, zapowiadającej spowodowanie postępowania karnego wobec nich.

tj. o czyn z art. 224 § 2 kk

IV. w dniu 31.12.2014r. na trasie K. – R., w trakcie jego konwoju używając słów powszechnie uważanych za wulgarne i obraźliwe, znieważył funkcjonariuszy Komisariatu Policji w K. sierż. Sztab. B. W. (1) i sierż. P. W. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych.

tj. o czyn z art. 226 § 1 kk

V. w dniu 31.12.2014r. w R., w trakcie badań lekarskich, używając słów powszechnie uważanych za wulgarne i obraźliwe, znieważył funkcjonariuszy Komisariatu Policji w K. sierż.sztab. B. W. (1) i sierż P. W. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych.

tj. o czyn z art. 226 § 1 kk

P. D.

s. M. i E.

ur. (...) w Ś.

oskarżonego o to, że:

VI. w dniu 31.12.2014r. w K. w celu zmuszenia funkcjonariuszy Komisariatu Policji w K. sierż. sztab B. W. (1) i sierż. P. W. do zaniechania prawnej czynności służbowej legitymowania użył przemocy wobec nich w postaci szarpania za mundury oraz uderzenie rękoma i zaciśniętymi pięściami po ich ciałach, czym naruszył ich nietykalność cielesną, podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych.

tj. o czyn z art. 224 § 2 kk i art. 222 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

VII. w dniu 31.12.2014r. w K. używając słów powszechnie uważanych za wulgarne i obraźliwe, znieważył interweniujących funkcjonariuszy Komisariatu Policji w K. sierż. sztab. B. W. (1) i sierż. P. W. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych,

tj. o czyn z art. 226 § 1 kk

VIII. w dniu 31.12.2014r. w celu zmuszenia funkcjonariuszy Komisariatu Policji w K. sierż. sztab. B. W. (1) i sierż. P. W. do przedsięwzięcia – doprowadzenia na badanie lekarskie przed osadzeniem, użył groźby bezprawnej, zapowiadającej pobicia sierż. P. W.,

tj. o czyn z art. 224 § 2 kk

XI. w dniu 31.12.2014r. w R., w trakcie badań lekarskich, używając słów powszechnie uważanych za wulgarne i obraźliwe, znieważył funkcjonariuszy Komisariatu Policji w K. sierż. sztab. B. W. (1) i sierż. P. W. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych.

tj. o czyn z art. 226 § 1 kk

1. uznaje oskarżonego **W. M. (1)** za winnego popełnienia zarzucanych mu przestępstwa z art. 224 § 2 kk i art. 222 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 224 § 2 kk opisanych w punkcie I i III części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 224 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i art. 33 § 1 i 3 kk i art. 37a kk przyjmując, że popełnił je w krótkich odstępach czasu w wykorzystaniu takiej samej sposobności orzeka wobec oskarżonego karę grzywny w ilości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

2. uznaje oskarżonego **W. M. (1)** za winnego popełnienia zarzucanych mu przestępstwa z art. 226 § 1 kk opisanych w punkcie II, IV i V części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 226 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i art. 33 § 1 i 3 kk przyjmując, że popełnił je w krótkich odstępach czasu w wykorzystaniu takiej samej sposobności orzeka wobec oskarżonego karę grzywny w ilości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

3. na podstawie art. 91 § 2 kk i art. 86 § 1 i 2 kk łączy wymierzone oskarżonemu W. M. (1) kary grzywny i orzeka karę łączną grzywny w ilości 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

4. na podstawie art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu W. M. (1) na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 31. 12. 2014r. godz. 02:40 do dnia 01. 01. 2015r. godz. 14:05 tj. 2 (dwa) dni przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny ;

5. uznaje oskarżonego **P. D.** za winnego popełnienia zarzucanych mu przestępstwa z art. 224 § 2 kk i art. 222 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 224 § 2 kk opisanych w punkcie VI i VIII części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 224 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk i art. 37a kk przyjmując, że popełnił je w krótkich odstępach czasu w wykorzystaniem takiej samej sposobności skazuje go na karę 5 (pięć) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

6. uznaje oskarżonego P. D. za winnego popełnienia zarzucanych mu przestępstwa z art. 226 § 1 kk opisanych w punkcie VII i IX części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 226 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk przyjmując, że popełnił je w krótkich odstępach czasu w wykorzystaniem takiej samej sposobności skazuje go na karę 5 (pięć) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

7. na podstawie art. 91 § 2 kk i art. 86 § 1 i § 3 kk łączy wymierzone oskarżonemu P. D. kary ograniczenia wolności i orzeka karę łączną ograniczenia wolności w ilości 8 (osiem) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

8. na podstawie art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu P. D. na poczet orzeczonej kary ograniczenia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 31. 12. 2014r. godz. 02:40 do dnia 01. 01. 2015r. godz. 13:50 tj. 2 (dwa) dni przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dniom kary ograniczenia wolności;

9. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonych W. M. (1) i P. D. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w postaci wydatków w wysokości po 183,41 (sto osiemdziesiąt trzy 81/100) złotych i obciąża opłatą oskarżonego W. M. (1) w kwocie 160,00 (sto sześćdziesiąt) oraz oskarżonego P. D. w kwocie 180,00 (sto osiemdziesiąt) złotych.

Sędzia:

Sygn. akt II K 238/15

UZASADNIENIE

W nocy 31 grudnia 2014 r. ok. godz. 02:15 sierż. sztab. B. W. (1) wraz z sierż. P. W. udali się na interwencję domową do mieszkania zamieszkałego przez oskarżonego W. M. (1) w K. przy ul. (...). Powodem interwencji była zbyt głośno odtwarzana muzyka.

Oskarżony W. M. (1), który znajdował się pod wpływem alkoholu otworzył drzwi funkcjonariuszom. Gdy funkcjonariusze poprosili o ściszenie muzyki, oskarżony W. M. (1) oraz współoskarżeni: P. D. i P. P. zaczęli być agresywni. Nie reagowali na polecenia funkcjonariuszy. W pewnym momencie W. M. (1) otworzył drzwi balkonowe oświadczając, że ma zamiar wyskoczyć. Widząc to B. W. (1) obezwładnił oskarżonego, który zaczął być jeszcze bardziej agresywny. P. P. i P. D. chcieli odciągnąć B. W. (1) od W. M. (1), w związku z czym zaczęli uderzać go pięściami po całym ciele. Nadto W. M. (1) kopnął go w brzuch. Następnie P. D. i P. P. zaatakowali P. W.. W związku z zachowaniem

oskarżonych, funkcjonariusze wezwali dodatkowy patrol z Komendy Powiatowej Policji w R.. Podczas oczekiwania na jego przyjazd, oskarżeni nadal byli agresywni, wulgarni, grozili funkcjonariuszom.

W trakcie konwoju do Komendy Powiatowej Policji w R. oskarżony W. M. (1) nadal wyzywał funkcjonariuszy. W pewnym momencie uderzył dwukrotnie głową w zagłówek i doznał otarcia naskórka twarzy oraz opuchnięcia nosa.

W Komendzie Powiatowej Policji w R. oskarżonego poddano badaniu na urządzeniu Alkomat A2.0 na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu i uzyskano wyniki 0,80 mg/l oraz 0,75 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

W trakcie czynności oskarżony odmówił złożenia podpisu na protokole. Następnie został przewieziony do Szpitala (...) w R., gdzie nadal był agresywny i wulgarny. Odmówił poddania się badaniom i utrudniał podjęcie czynności dyżurującemu lekarzowi. W. M. (1) znieważał funkcjonariuszy Policji zarówno podczas konwoju, jak i badań lekarskich na terenie Szpitala (...) w R.. W trakcie konwojowania oskarżony zagroził, że pobije się po wyjściu z komendy. Groził wszczęciem postępowania karnego wobec B. W. (1) i P. W. oskarżając ich o pobicie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- zeznań pokrzywdzonych: B. W. (1) (k. 9 – 11, 58 – 59, 68, 148) oraz P. W. (k. 5 – 7, 60, 67, 148)
- zeznań świadków: M. D. (k. 20 – 21, 220v.), Z. W. (k. 50, 257v.), M. K. (k. 61, 257v. – 258), Ł. H. (k. 65, 190 v.), S. L. (1) (k. 69, 243v.) oraz A. J. (k. 73, 257v.)
- protokołu zatrzymania osoby (k. 12)
- protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości (k. 22)
- protokołu oględzin (k. 43)
- odpisu wyroku karnego (k. 64)

Oskarżony W. M. (1) na rozprawie sądowej w dniu 27 kwietnia 2016 r. nie przyznał się do popełnienia większości zarzucanych mu czynów. Równocześnie podtrzymał wyjaśnienia złożone w trakcie postępowania przygotowawczego, w których stanowczo zaprzeczył by naruszył nietykalność cielesną funkcjonariuszy i groził im. Zaprzeczył by chciał wyskoczyć przez balkon. Dodał, iż pokrzywdzony B. W. (2) chce się na nim zemścić za podobne zdarzenie, które miało miejsce w styczniu 2014 r.

W. M. (2) był w przeszłości wielokrotnie karany sędownie, w tym za czyny z art. 222 § 1 kk, art. 224 § 2 kk oraz art. 226 § 1 kk.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego W. M. (1) (k. 25 – 26, 58 – 59, 147v, 190)
- karta karna (k. 264)

Postawa oskarżonego, który nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów stanowi linię jego obrony. Równocześnie na uwagę zasługuje fakt, iż już bezpośrednio po zdarzeniu w Komendzie Powiatowej Policji w R. oskarżony przeprosił pokrzywdzonych. Wyraził również zgodę na postępowanie medacyjne i zawarł ugodę z pokrzywdzonymi. Zdaniem Sądu przeprosiny oskarżonego były nieszczerze i miały na celu uniknięcie odpowiedzialności za popełnione szczyzny – zwłaszcza, iż oskarżony ma świadomość, że wyrokiem Sądu Rejonowego w R. został już skazany za podobne przestępstwa na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby.

Z uwagi na upływ czasu pokrzywdzeni P. W. oraz B. W. (1) na rozprawie w dniu 17 lutego 2016 r. nie pamiętali szczegółów interwencji z udziałem oskarżonego. Równocześnie pokrzywdzeni podtrzymali zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym. B. W. (1) przyznał, że podczas interwencji w nocy z 30 na 31 grudnia 2014 r. oskarżony W. M. (1) wraz z P. D. i P. P. naruszyli jego nietykalność cielesną, aby zapobiec czynności legitymowania ich. Mężczyźni znajdowali się pod wpływem alkoholu. Uderzali pięściami po całym ciele. Nadto W. M. (1) kopnął go w brzuch. B. W. (1) dodał, że podczas interwencji mężczyźni wyzywali ich słowami wulgarnymi i grozili im. Dodał, że W. M. (1) zachowywał się agresywnie również podczas konwoju. Groził wszczęciem postępowania karnego o spowodowanie obrażeń, które planował sobie zrobić po opuszczeniu komendy. Zeznania B. W. (1) potwierdził i uzupełnił P. W.. Dodatkowo obaj pokrzywdzeni przyznali, że W. M. (1) przeprosił ich jeszcze przed rozpoczęciem postępowania. Jednak zdaniem pokrzywdzonych oskarżony nie wyraził żalu z powodu zdarzenia, a jego przeprosiny miały jedynie na celu uniknięcie odpowiedzialności.

Z. W. – lekarz zatrudniony w Szpitalu (...) w R. w złożonych zeznaniach przyznał, iż w nocy z 30 na 31 grudnia 2014 r. funkcjonariusze Policji przywieźli do szpitala czterech mężczyzn znajdujących się pod wpływem alkoholu. Oskarżony W. M. (1) zachowywał się wyjątkowo agresywnie, wyzywał funkcjonariuszy Policji, popychał ich. Nie pozwolił przeprowadzić badania lekarskiego.

Przesłuchana w charakterze świadka M. D. – konkubina W. M. (1) w zeznaniach złożonych na rozprawie w dniu 13 lipca 2016 r. podała, iż istotnie doszło do szarpaniny pomiędzy oskarżonymi a funkcjonariuszami Policji, jednak to pokrzywdzeni sprowokowali całe zdarzenie. W. M. (1) mówił o wyskoczeniu z balkonu. Dodała, iż powodem interwencji była zbyt głośno odtwarzana muzyka. Zarówno W. M. (1), jak i P. D. oraz P. P. zostali skuci. Jak przyznała M. D. – bez powodu.

Zdaniem Sądu zeznania M. D. mają na celu obronę W. M. (1) i umniejszenie jego odpowiedzialności za popełnione czyny. Nadto M. D. chciała częściową winą obciążyć funkcjonariuszy Komisariatu Policji w K..

Świadek M. K. w złożonych zeznaniach przyznał, iż nie widział, aby oskarżony W. M. (1) szarpał się z policjantami. Z zeznań świadka wynika, iż to P. D. i P. P. uczestniczyli w szarpaninie. Równocześnie świadek zaprzeczył by słyszał groźby kierowane pod adresem funkcjonariuszy przez oskarżonego. Słyszał jednak wyzwiska. Potwierdził, że W. M. (1) oświadczył, że wyskoczy z balkonu.

Zeznania S. L. (2) mają drugorzędne znaczenie w przedmiotowej sprawie. Nie była ona naocznym świadkiem interwencji. W tym czasie przebywała w łazience. Potwierdziła jedynie, iż w mieszkaniu doszło do awantury pomiędzy oskarżonymi, a funkcjonariuszami Policji.

Także zeznania świadka Ł. H. mają drugorzędne znaczenie w sprawie oskarżonego W. M. (1), gdyż świadek wypowiadał się jedynie odnośnie oskarżonych: P. D. i P. P..

Również zeznania A. J. nie mają znaczenia w przedmiotowej sprawie. Świadek przyznała, iż była sąsiadką W. M. (1), jednak nie widziała zdarzenia w nocy z 30 na 31 grudnia 2014 r.

Sąd zważył co następuje:

W. M. (1) został oskarżony o popełnienie czynów zabronionych z art. 224 § 2 kk i art. 222 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, art. 226 § 1 kk oraz art. 224 § 2 kk.

W art. 224 kk ustawodawca spenalizował przestępstwo polegające na wywieraniu wpływu na czynności urzędowe organu administracji rządowej, innego organu państwowego lub samorządu terytorialnego oraz przestępstwo zmuszania funkcjonariusza publicznego do przedsięwzięcia lub zaniechania prawnej czynności służbowej. W art. 224 § 3 kk ustawodawca określił postać kwalifikowaną przestępstwa, o którym mowa w art. 224 § 2 kk. Znamieniem, od którego zależy surowsza odpowiedzialność sprawcy, jest następstwo w postaci ciężkiego lub średniego uszczerbku na zdrowiu.

Przedmiotem bezpośredniego działania, jako znamienia czynu zabronionego określonego w art. 222 § 1 kk jest funkcjonariusz publiczny lub osoba do pomocy mu przybrana. Przepis art. 222 § 1 kk penalizuje naruszenie nietykalności cielesnej funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy go przybranej podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych. Jest to typ kwalifikowany w stosunku do określonego w art. 217 § 1 kk przestępstwa naruszenia nietykalności człowieka, przy czym zaostrzenie odpowiedzialności następuje ze względu na związek naruszenia nietykalności funkcjonariusza z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych. Tak więc omawiane przestępstwo godzi nie tylko w nietykalność cielesną funkcjonariusza, lecz także w powagę reprezentowanego przez niego urzędu i niezakłóconą realizację zadań związanych z pełnioną funkcją. Użytemu w art. 222 § 1 kk pojęciu naruszenie nietykalności należy nadawać takie samo znaczenie, jak w art. 217 § 1 kk określającym ogólny typ tego przestępstwa. Naruszenie nietykalności funkcjonariusza jest przestępstwem umyślnym, przy czym do zastosowania przepisu art. 222 § 1 kk konieczne jest ustalenie, że sprawca obejmował swoją świadomością, że jego działanie skierowane jest przeciwko funkcjonariuszowi publicznemu lub osobie do pomocy mu przybranej oraz że ma ono związek z pełnieniem przez funkcjonariusza obowiązków służbowych. Dla bytu omawianego przestępstwa nie jest natomiast istotny rodzaj motywu kierującego sprawcą. W realiach niniejszej sprawy oskarżeni wulgarnie i agresywnie zakłócali realizację zadań policjantów oraz ratowników medycznych. Jeżeli naruszenie nietykalności cielesnej funkcjonariusza lub osoby do pomocy mu przybranej wywołane zostało ich niewłaściwym zachowaniem, sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet odstąpić od jej wymierzenia. Zachowanie takie musi mieć miejsce przed naruszeniem nietykalności cielesnej i stanowić jego przyczynę. Nie ma przy tym znaczenia, która z wymienionych osób – a więc funkcjonariusz publiczny czy osoba do pomocy mu przybrana – zachowa się niewłaściwie oraz czyja nietykalność cielesna zostanie naruszona. Zdaniem Sądu, biorąc pod uwagę realia przedmiotowej sprawy, nie można dopatrzeć się prowokacji w zachowaniu zarówno przybyłych na interwencję funkcjonariuszy Komisariatu Policji w K. podczas zdarzenia w dniu 21 grudnia 2014 r. Równocześnie nie ulega wątpliwości, że W. M. (1) szarpiąc i kopiąc w brzuch sierż. sztab. B. W. (1) usiłował zmusić go do zaniechania czynności służbowej legitymowania. Nie ulega również wątpliwości, że w ten sposób naruszył nietykalność cielesną pokrzywdzonego.

Określone w art. 226 § 1 kk przestępstwo znieważenia funkcjonariusza publicznego albo osoby do pomocy mu przybranej podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych jest typem kwalifikowanym w stosunku do przestępstwa znieważenia człowieka (art. 216 kk). Użytemu w art. 226 § 1 kk określeniu „znieważa” należy nadawać taką samą treść, jak przy wykładni ogólnego typu przestępstwa znieważenia, Zniewagą będzie zawsze zachowanie obliczone na naruszenie godności danej osoby. Godność człowieka jest jednym z chronionych dóbr osobistych człowieka. Znieważenie można popełnić zarówno w zamiarze bezpośrednim, jak i ewentualnym. Oskarżony używając słów wulgarnych i obraźliwych wobec funkcjonariuszy Komisariatu Policji w K. niewątpliwie znieważał wykonujących obowiązki służbowe: sierż. sztab. B. W. (1) oraz sierż. P. W..

Sąd przyjął, iż zarzucanych mu przestępstw z art. 224 § 2 kk i art. 222 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz art. 224 § 2 kk opisanych w pkt I i III części wstępnej wyroku oskarżony dopuścił się w krótkich odstępach czasu i z wykorzystaniem takiej samej sposobności, w związku z czym na podstawie art. 224 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i art. 33 § 1 i 3 kk oraz art. 37a kk orzekł wobec niego karę grzywny w ilości 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł.

Równocześnie Sąd przyjął, iż czyny z art. 226 § 1 kk opisane w pkt II, IV i V części wstępnej wyroku oskarżony W. M. (1) popełnił w krótkich odstępach czasu i z wykorzystaniem takiej samej sposobności, w związku z czym na podstawie art. 226 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i art. 33 § 1 i 3 kk orzekł wobec niego karę grzywny w ilości 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł.

Na podstawie art. 91 § 2 kk oraz art. 86 § 1 i 2 kk Sąd połączył wymierzone oskarżonemu W. M. (1) kary grzywny i orzekł karę łączną grzywny w ilości 80 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł.

Przy wymiarze kary oskarżonemu Sąd wziął pod uwagę dyrektywy wymiaru kary z art. 53 kk. Sąd miał na względzie stopień społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez oskarżonego, który jest znaczny oraz prewencję generalną poprzez kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. Zważywszy na okoliczności działania, agresję i wyzwiska kierowane do funkcjonariuszy Komisariatu Policji w K. należało uznać, że stopień społecznej szkodliwości czynów

popelnionych przez oskarżonego jest znaczny. Na korzyść oskarżonego przemawia fakt, iż zawarł z pokrzywdzonymi ugodę.

Wymierzona kara jest karą adekwatną, spełniającą swoje funkcje i obejmującą jednocześnie całą karygodność działania sprawcy. Kara wymierzona oskarżonemu powinna zapobiegać powrotowi na drogę przestępstwa, wywołać zmianę postępowania w przyszłości oraz skłonić oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego. Biorąc pod uwagę dotychczasowy sposób życia oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste - Sąd uznał, że orzeczona w stosunku do niego kara grzywny spełni swój cel zarówno w aspekcie prewencji indywidualnej jak i generalnej. Wymierzona kara powinna skłonić oskarżonego do refleksji i zmiany swojego zachowania w przyszłości. Kara orzeczona wobec oskarżonego będzie też kształtować w społeczeństwie świadomość prawną i ugruntuje przekonanie o nieuchronności kary dla sprawców tego typu przestępstw.

Na podstawie art. 63 § 1 kk Sąd zaliczył oskarżonemu W. M. (1) na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 31 grudnia 2014 r., godz. 02:40 do dnia 01 stycznia 2015 r., godz. 14:05, tj. dwa dni i przyjął, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny.

Na podstawie art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty Sądowe w postaci wydatków w wysokości 183,41 i obciążył go opłatą w kwocie 180 zł.

Sędzia: